

New York Times Bestseller

KENDARE BLAKE

TRÍ

TEMNÉ

KORUNY

JEN JEDNA SE STANE KRÁLOVNOU

FRAGMENT

Tři temné koruny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kendare Blake
Tři temné koruny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KENDARE BLAKE

TRÍ

TEMNÉ

KORUNY

FRAGMENT

*Tři temné čarodějky
v strži se zrodily,
dívký to sličné jsou,
však přátelit se neměly.*

*Tři temné čarodějky,
jdou temnou tmou,
dvě kruté smrti vstříc,
třetí bude královnou.*

KRÁLOVNINY
ŠESTNÁCTÉ
NAROZENINY

21. prosince

Čtyři měsíce do Beltainu

PANSTVÍ GREAVESDRAKE

Mladá královna stála bosá a s rozpaženými rukama na dřevěném stupínku. Před chladem ji chránilo jen lehké negližé a dlouhé černé vlasy. Potřebovala veškerou sílu svého drobného těla, aby udržela vzpřímený postoj a vztyčenou hlavu.

Kolem ní kroužily dvě vysoké ženy. Ozvěna jejich kroků se nesla po studené dřevěné podlaze. Obě měly ruce složené na prsou a prsty si bezděky klepaly na ramena.

„Vždyť by jí člověk mohl spočítat žebra,“ poznamenala Genevieve a trochu do nich dívku štouchla, jako by tím mohla pohrozit i kostem skrývajícím se hlouběji pod kůží. „Navíc je pořád taková malá. Malé královny moc důvěry nevzbuzují. Ostatní členové rady si o tom šeptají v jednom kuse.“

Prohlížela si mladou královnu Katharinu se zjevným znechucením a zastavovala se pohledem na všech nedokonalostech. Na propadlých tvářích, na bledé pleti. Na strupech, které jí zůstaly

na pravé dlani po tom, co jí o ni třely jedovatý dub. Jen strupy, žádné jizvy, na to si vždy dávaly pozor.

„Můžeš svěřit ruce,“ povzdechla si Genevieve a otočila se na podpatku.

Královna Katharina se podívala na Natalii, vyšší a starší ze sester Arronových, dřív než Natalia na ni. Ale když se jejich pohledy setkaly, Natalia přikývla a Katharině se znovu rozproudila krev v žilách.

„Dnes večer si bude muset vzít rukavičky,“ pokračovala Genevieve kriticky. Ale byla to Natalia, kdo rozhodoval o královnině přípravě. A když se Natalii zlíbilo třít Katharině dlaně jedovatým dubem jen týden před jejími šestnáctinami, pak jí v tom nikdo nebránil.

Genevieve chytila Katharinu za pramen vlasů a šklubla jimi.

Katharina jen zamrkala. Genevieve jí nedala pokoj od té doby, co na ten stupínek musela vylézt. Občas do ní strčila takovou silou, až se zdálo, jako by snad chtěla, aby Katharina spadla a ona ji pak mohla peskovat za to, že si udělala modřiny.

Genevieve ji znovu zatahala za vlasy.

„Aspoň že jí nepadají. Ale jak můžou černé vlasy působit tak mdlé, to nepochopím. A pořád je taková malá.“

„Je nejmladší a nejmenší z trojčat,“ připomněla jí Natalia svým hlubokým, klidným hlasem. „Některé věci nezměníme, sestro.“

Pro Katharinu nebylo snadné nesledovat Natalii pohledem. Starší ze sester Arronových byla skoro jako její matka. To do její hedvábné sukně zabořila Katharina hlavu, když jí bylo šest,

a plakala do ní celou cestu z Černé chaty až do svého nového domova na panství Greavesdrake, protože ji odvezli od jejích sester. Toho dne Katharina vskutku nebudila královský dojem. Ale Natalia se na ni za to nezlobila. Nechala ji plakat, přestože jí slzami máčela šaty, a hladila ji něžně po vlasech. Byla to Katharinina nejranější vzpomínka. Vzpomínka na jednu jedinou chvíli, kdy jí Natalia dovolila chovat se jako dítě.

V šikmém úhlu slunečních paprsků dopadajících do salonku vypadal Nataliin ledově blondatý drdol jako stříbrný. Stará ale nebyla. Natalia nikdy nezestárne. Měla moc práce a zodpovědnosti, než aby něco takového připustila. Byla hlavou rodu Arroňů, travičů, kteří měli i nejsilnější zastoupení v Černé radě. A vychovávala novou královnu.

Genevieve chytila Katharinu za pravou ruku a přejížděla jí po dlani poseté strupy palcem, až našla jeden velký a seškrábla jí ho, takže jí začala téct krev.

„Genevieve,“ napomenula ji Natalia. „To stačí.“

„Nuže dobrá, rukavičky to vyřeší,“ řekla Genevieve, ale tvářila se našťvaně. „Rukavičky nad lokty dají jejím pažím aspoň nějaký tvar.“

S těmi slovy Katharinu pustila a její ruka klesla zpět k boku. Katharina na tom stupínku stála už přes hodinu, a to před sebou ještě měla celý den. Ještě celý den, než se setmí a začne *Gave Noir*. Slavnost travičů. Už jen při tom pomyslení se jí sevřel žaludek a tichounce sykla.

Natalia se zamračila.

„Odpočívala jsi?“ zeptala se.

„Ano, Natalie,“ odpověděla Katharina.

„Nejedla jsi nic než vodu a řídkou kaši?“

„Nic.“

Už celé dny nepozřela nic jiného, a přesto tušila, že se může stát, že to nebude stačit. To obrovské množství jedu, které bude muset večer zkonzumovat, na ni bude možná i přes veškerý Nataliin trénink moc. Nicméně pokud by měla skutečně velký travičský dar, pak by ji to samozřejmě neohrozilo.

Jak tam tak stála na dřevěném stupínku, měla pocit, jako by na ni tmavé stěny salonku padaly, přetížené vahou všech Arronových, kteří dorazili. Přijeli z každého koutu ostrova, aby se mohli stát svědky oslavy královniných šestnáctých narozenin. Panství Greavesdrake jí většinou připadalo jako obří tichá jeskyně, neobydlená až na Natalii, její sloužící, její sourozence Genevieve a Antonina a jejího bratrance a sestřenici, Luciana a Allegru, pokud zrovna nepobývali ve svých sídlech ve městě. Ale dnes se to v domě jen hemžilo lidmi a dekoracemi. Celé panství bylo plné jedů a travičů. Kdyby se stavby uměly usmívat, Greavesdrake by se škodolibě křenil.

„Musí být připravená,“ zavrčela Genevieve. „Každý kout ostrova se dozví o tom, jak to dnes v noci dopadne.“

Natalia na sestru kývla. V jejím gestu se skrývalo pochopení pro její obavy i to, jak Natalii už unavovalo je neustále poslouchat.

Pak se Natalia podívala z okna do údolí, kde leželo hlavní město Indrid Down. Nad závojem kouře z komínů se k nebi hrdě tyčily dvě černé věže paláce Volroy, v němž během svého panování přebývaly královny a v němž se nacházelo i stálé sídlo Černé rady.

„Jsi příliš nervózní, Genevieve.“

„Příliš nervózní?“ sykla Genevieve. „Vstupujeme do nástupnického roku se slabou královnou. Pokud prohrajeme... já se do Prynnu nevrátím!“

Genevieve to vypískla tak procítěně, až se Natalia pouсмála. Prynn. Kdysi býval městem travičů, ale v současnosti v něm žili jen ti nejslabší z nich, protože jim patřilo celé hlavní město. Už přes sto let.

„Vždyť jsi v Prynnu nikdy nebyla, Genevieve.“

„Neopovažuj se mi smát!“

„Tak nebuď směšná. Občas nevím, co tím sleduješ.“

Natalia znovu pohlédla na černé věže paláce Volroy. V Černé radě zasedalo pět Arronů. Už po tři generace neměli v radě méně než pět míst, která jim zaručovala vládnoucí královna z rodu travičů.

„Jen tě informuju o tom, co ti možná ušlo, když se tak často neúčastníš jednání rady, protože pořád trénuješ a rozmazluješ naši královničku.“

„Mně nic neunikne,“ ubezpečila ji Natalia a Genevieve sklopila oči.

„Já vím. Promiň, sestro. Chci jen říct, že v radě narůstá ostražitost, protože chrám otevřeně podporuje elementály.“

„Do chrámu lidé chodí o slavnostech a modlit se za nemocné děti,“ řekla Natalia a chytila Katharinu za bradu. „Se vším ostatním se obracejí na radu. Nechceš třeba zajít do stájí a trochu se projet, Genevieve?“ navrhla sestře. „To by tě mohlo trochu uklidnit. Nebo se vrať do paláce. Tam se jistě najde něco, co si žádá pozornost.“

Genevieve stiskla rty. Na okamžik se zdálo, že neuposlechne nebo že dá Katharině facku, jen aby ze sebe vypustila trochu páry.

„To zní jako dobrý nápad,“ podotkla ale nakonec. „Tak se tedy uvidíme večer, sestro.“

Jakmile Genevieve odešla, Natalia na Katharinu kývla. „Už můžeš slézt.“

Katharině se třásla vyzáblá kolena, ale dávala si dobrý pozor, aby neklopýtla.

„Vrať se do své komnaty,“ vyzvala ji Natalia a obrátila svou pozornost k nějakým papírům na stole. „Pošlu za tebou Giselle s miskou kaše. Ale pak až do večera nic kromě pár doušek vody.“

Katharina se trochu uklonila, k odchodu se však ještě tak docela neměla.

„Je to... Je to vážně tak zlé, jak říká Genevieve?“ zeptala se.

Natalia se na ni na okamžik zadívala, jako by zvažovala, zda se vůbec obtěžovat s odpovědí.

„Genevieve je ustaraná. Už od dětství. Ne, Kat. Není to vůbec tak zlé,“ řekla a dala jí pramen vlasů za ucho. Tak to dělala často, když byla s Katharinou spokojená. „Královný z rodu travičů seděly na trůně dávno předtím, než jsem přišla na svět,

a budou na něm sedět ještě dávno potom, co já i ty zemřeme,“ prohlásila a položila Katharině ruce na ramena. Vysoká, ledově krásná Natalia. Její slova nedávala prostor žádným *ale*, žádným pochybnostem. Kdyby se jí Katharina víc podobala, Arronové by se neměli čeho bát.

„Dnes večer je oslava. Pro tebe, na počest tvých narozenin. Tak si ji užij, královno Katharino. A zbytek přenechej mně.“

Katharina si prohlížela svůj odraz v zrcadle a Giselle jí mezitím pečlivě a zkušeně pročešávala dlouhé černé vlasy. Královna na sobě pořád ještě měla jen župan a neglizé a pořád ještě jí byla zima. Greavesdrakem se proháněl průvan a stíny. Katharina mívala občas pocit, že většinu života tráví ve tmě a zmrzlá na kost.

Po pravé straně toaletního stolku stálo skleněné terárium a v něm odpočívala samička korálovce přecpaná cvrčky. Katharina ji vlastnila už od vylíhnutí. Byl to jediný jedovatý tvor, jehož se nebála. Zнала vibrace Katharinina hlasu i pach její kůže. Nikdy v životě ji nekousla, ani jedinkrát.

Katharina si ji večer vezme na slavnost jako hřejivý živý náramek. Natalia bude mít svou černou mambu. Nenápadný hadí náramek sice nepůsobí takovým dojmem jako had stočený kolem ramen, ale Katharina dávala přednost svému střízlivějšímu šperku. Její korálovka byla krásnější. Červená, žlutá a černá. Že je jedovatá, to bylo díky zbarvení jasné na první pohled. Dokonalý doplněk pro královnu z rodu travičů.

Katharina se dotkla skleněné stěny a korálovka zvedla oblou hlavu. Katharině odjakživa v jednom kuse zas a znovu opakovali, že jí nemá dávat jméno, že to není žádný domácí mazlíček. Ale v duchu jí říkala Šipka.

„Nepijte moc šampaňského,“ poradila jí Giselle, zatímco jí rozdělovala vlasy na jednotlivé prameny. „Určitě bude otrávené nebo aspoň smíchané s nějakou jedovatou šťávou. V kuchyni jsem zaslechla něco o kuličkách růžového jmelí.“

„Něco vypít budu muset, vždyť se bude připíjet na mé narozeniny.“

Na narozeniny její a jejích sester. Na celém ostrově se slavily šestnáctiny nejmladší generace královen, trojčat.

„Tak si v něm jen smočte rty,“ nabádala ji Giselle. „Nic víc. Musíte si dávat pozor nejenom na jed, ale i na samotný alkohol. Jste příliš štíhlá, než abyste mohla vypít víc bez ztráty soustředění.“

Giselle zapletla Katharině vlasy do copů, které jí sepnula vysoko na hlavě, a pomalu z nich vytvářela složitý drdol. Pracovala jemně. Vůbec netahala. Věděla, že roky trávení královninu pokožku na hlavě oslabily.

Katharina se natáhla pro make-up, ale Giselle zavrtěla hlavou. Už tak byla královna až příliš bílá – bohatě ji napudrovaly ve snaze skrýt její propadlé tváře a vystouplé klíční kosti. Tak hubená byla kvůli všem těm jedům. Během propocených a prozvracených nocí její kůže zkřehla a zbledla jako navlhčený papír.

„Už tak jste dost krásná,“ řekla Giselle a usmála se na ni. „To dělají ty vaše velké tmavé panenkovské oči.“

Giselle byla hodná. Katharina ji měla ze všech sloužících nejraději. Ale dokonce i tahle prostá dívka byla v mnoha ohledech krásnější než ona. Měla plné boky, barvu ve tváři a plavé vlasy, které zářily i přesto, že si je musela barvit na ledovou blond, již preferovala Natalie.

„Panenkovské oči,“ zopakovala Katharina.

Možná. Ale rozhodně nebyly krásné. V jejím nemocném obličejí vypadaly spíš jako dvě velké černé koule. Když se na sebe tak dívala do zrcadla, představila si své tělo rozložené na jednotlivé části. Kosti, kůže, trochu krve. Nedalo by moc práce smazat ji z povrchu země, servat z ní tu trochu svalů, vyrvat vnitřnosti a nechat je usušit na slunci. Často přemýšlela, jestli i její sestry budou vypadat tak křehce. Jestli jsou pod kůží všechny stejné, a ne jedna travička, druhá naturalistka a třetí elementálka.

„Genevieve si myslí, že selžu,“ hlesla Katharina. „Říká, že jsem příliš malá a příliš slabá.“

„Jste královnou travičů,“ oponovala Giselle. „Na čem jiném záleží? A krom toho nejste tak malá. Ani tak slabá. Viděla jsem mnoho menších a slabších.“

Vtom do pokoje nakráčela Natalia v těsné černé róbě. Měly si všimnout, že se blíží. Měly zaslechnout klapot jejích podpatků odrážející se od vysokých stropů, ale obě byly příliš zabrané do jiných myšlenek.

„Je připravená?“ zeptala se Natalia a Katharina vstala. Být oblékána pod dohledem hlavy rodiny Arronových, to byla velká čest vyhrazená jen pro slavnostní příležitosti. A pro oslavy narozenin.

Giselle rychle přinesla Katharininy šaty. Černé s nabíranou sukni. Těžké. Bez rukávů. Dlouhé saténové rukavičky, které měly skrýt strupy na její dlani, už ležely připravené na stolku.

Katharina se do šatů postavila a Natalia jí je začala šněrovat. Katharině se sevřel žaludek. Ze schodů už se nesla ozvěna začínající oslavy. Pak jí Natalia a Giselle navlékly rukavičky, Giselle otevřela terárium a Katharina z něj vyndala Šipku. Had se jí poslušně svinul kolem zápěstí.

„Dostala tisící prostředky?“ zeptala se Natalia. „Možná by měla.“

„To nebude nutné,“ řekla Katharina a pohladila korálovku po šupinatém těle. „Má dobré způsoby.“

„Jak myslíš,“ pokrčila rameny Natalia, obrátila Katharinu čelem k zrcadlu a položila jí ruce na ramena.

Ještě nikdy v historii se nestalo, že by po sobě vládly víc než tři královny stejného daru. Sylvia, Nicola a Camille byly poslední. Všechny to byly travičky vychované Arronovými. Ještě jedna a možná by se z nich stala dynastie. Možná, že v budoucnu by pak bylo dovoleno dospět jen královnám travičkám a jejich sestry by byly hned po narození utopeny.

„Na *Gave Noir* tě nečeká nic překvapivého,“ řekla jí Natalia. „Nic, s čím by ses doposud nesetkala. Ale stejně toho raději moc neejz. Použij své triky a jednej tak, jak jsme se to učily.“

„Bylo by dobrým znamením, kdyby se můj dar projevil právě dnes v noci,“ špitla Katharina. „Na mé narozeniny. Jako tomu bylo v případě královny Hadly.“

„Už zase jsi strávila moc času v knihovně s dějinami,“ povzdechla si Natalia a navoněla Katharině šíjí a vlasy jasmínovým parfémem. Natalia měla vlasy upravené podobně, snad aby tím dala najevo svou solidaritu. „Královna Hadly nebyla travička. Měla dar války. To je něco jiného.“

Katharina přikývla a Natalia si ji ještě prohlédla ze všech možných stran, spíš jako nějakou figurínu než jako člověka, jako surový materiál, který může přetvořit svým travičským uměním k obrazu svému.

„Jsi trochu hubená,“ poznamenala. „Camille takhle vyzáblá nikdy nebyla. Naopak, bývala skoro buclatá. A na *Gave Noir* se těšila jako dítě na pouť.“

Katharina při zmínce o královně Camille ihned zbystřila. Přestože Natalii vychovávali jako její nevlastní sestru, o předcházející královně téměř nikdy nemluvila. O Katharinině matce, ačkoli Katharina tak o ní vlastně ani nepřemýšlela. Chránová doktrína pravila, že královny nemají ani matku, ani otce. Jsou výlučně dcerami Bohyně. A kromě toho, královna Camille opustila ostrov spolu se svým manželem, jakmile se zotavila z porodu, stejně jako všechny královny před ní. Bohyně seslala nové královny a vláda staré královny tím skončila.

Katharina měla ale přesto ráda vyprávění o těch, kteří žili před ní. Ovšem jediný příběh o Camille, jež Natalia vyprávěla, byl

o tom, jak Camille získala korunu. Jak své sestry otrávil tak chytře a tiše, že trvalo celé dny, než zemřely. A jak, když bylo po všem, vypadaly tak pokojně, jako by zemřely ve spánku, nebýt té pěny u úst.

Natalia viděla jejich pokojné otrávené tváře na vlastní oči. A pokud Katharina uspěje, spatří dvě další.

„Ale v jiných ohledech jsi jako Camille,“ pokračovala Natalia s povzdechem. „Ona taky milovala ty zaprášené knihy v knihovně. A vždycky působila tak mladistvým dojmem. Skutečně byla mladá. Od své korunovace panovala pouhých šestnáct let. Bohyně seslala její trojčata brzy.“

Trojčata královny Camille byla seslána brzy, protože královna byla slabá. To si aspoň lidé vyprávěli. Katharina občas přemýšlela nad tím, jak dlouho asi bude vládnout ona. Kolik let povede svůj lid, než se ji Bohyně rozhodne nahradit. Arronovým na tom ale nejspíš nezáleželo. V mezidobí vládla ostrovu Černá rada, a pokud ona získá korunu, Arronovi ji budou ovládat i nadále.

„Camille pro mě byla jako mladší sestra,“ pokračovala Natalia.

„Takže to z tebe dělá mou tetu?“

Natalia ji chytila za bradu.

„Nebuď tak sentimentální,“ napomenula ji a spustila ruku. „Přestože vypadala mladě, Camille zabila své sestry s grácií. Odjakživa byla dobrou travičkou. Její dar se projevil brzy.“

Katharina se zamračila. I u jedné z jejích vlastních sester se projevilo nesporné nadání velice brzy. U Mirabelly, velké elementálky.

„Otrávím své sestry stejně tak snadno, Natalie,“ prohlásila Katharina. „Slibuju. Ačkoli až skončím, možná nebudou vypadat, jako by spaly.“

Severní taneční sál byl plný travičů až k prasknutí. Jako by se snad všichni, kdo se pyšnili aspoň kapkou krve rodu Arronů, spolu s mnoha a mnoha dalšími traviči ze všech koutů země s výjimkou Prynnu vydali do hlavního města. Katharina si je prohlížela sešora z hlavního schodiště. Všude křišťál, stříbro a drahokamy. Jinde zahlédla lesklé věžičky z vínových bobulí rulíku zlomocného obtočených cukrovou vatou.

I hosté vypadali skoro až příliš nastrojeně. Ženy v náhrdelnících z černých perel a diamantů, muži v kravatách z černého hedvábí. A všichni měli až příliš masa na kostech, až příliš síly v pažích. Budou posuzovat tu její a shledají, že jí má nedostatek. Vysmějí se jí.

Zatímco je pozorovala, nějaká žena s rudými vlasy zaklonila hlavu, takže Katharina jí na okamžik dohlédla až hluboko do krku, jako by si ta dáma vykloubila čelist. Zdálo se jí, že místo zdvořilých rozhovorů slyší jen kvílení a místo lidí je sál plný blyštivých monster.

„Nezvládnou to, Giselle,“ zašeptala. Komorná jí naposledy urovnala honosnou sukni a chytila ji zezadu za ramena.

„Ale ano, zvládnete.“

„Je tu nějak víc schodů než dřív.“

„Ale není,“ pousmála se Giselle. „Budete perfektní, královno Katharino.“

Hudba v tanečním sále pod nimi najednou ustala. Natalia zvedla ruku.

„Jste připravena,“ ujistila ji Giselle a ještě jednou zkontrolovala dokonale upravenou sukni.

„Díky vám všem,“ začala hovořit Natalia k hostům svým hlubokým, melodickým hlasem. „Díky, že jste se tu s námi v dnešní významný den sešli. Toto datum je důležité v každém roce, ale v tomto ještě více než jindy. Letos totiž naše Katharina slaví šestnáctiny!“ Ozval se potlesk. „A až přijde jaro a nadejde čas festivalu Beltain, stane se něčím víc než pouhým festivalem. Bude i začátkem nástupnického roku. A právě během něho bude mít celý ostrov možnost spatřit sílu travičů při Přehlídce! A až festival Beltain skončí, budeme mít to potěšení sledovat, jak naše královna úspěšně otráví své sestry.“

S těmi slovy Natalia pokynula ke schodům.

„Letošním festivalem to začne a příští festival stvrdí naši vládu!“ Následovala další vlna potlesku, smíchu a souhlasných pokřiků. Myslí si, že to bude tak snadné. Má jeden rok na to, aby otrávila dvě královny. Silná královna by toho dosáhla během jednoho měsíce, jenže Katharina nebyla silná.

„Už dnes večer si ale můžete vychutnat její společnost,“ pokračovala Natalia.

Pak se otočila směrem k příkrému schodišti pokrytému vínovým kobercem, na který pro tuto slavnostní příležitost položili ještě lesklý černý běhoun. Nebo možná proto, aby Katharina uklouzla.

„Ty šaty jsou těžší, než se zdály být ve skříni,“ zašeptala Katharina. Giselle se jen uchichtla.

Jakmile vyšla ze stínu a vkročila na schodiště, ucítila na sobě Katharina oči všech přítomných. Traviči měli přísnost a preciznost v krvi. Dokázali člověka probodnout pohledem stejně účinně jako nožem. Lid ostrova Fennbirn sílil podle vládnoucí královny. Naturalisté sílili za vlády naturalistky, elementálové za vlády elementálky. A po třech travičských královnách získali na síle všichni traviči do posledního, a nejvíce pak Arronové.

Katharina nevěděla, jestli se usmívat, či ne. Věděla jen, že se nesmí třást, že nesmí klopýtnout. Téměř zapomněla dýchat. Zachytila pohledem Genevieve, která stála vpravo za Natalií. Její šeříkové oči vypadaly jako dva kameny. Jako by byla rozhněvaná i vyděšená zároveň, jako by Katharinu pokoušela, aby udělala chybu, jako by se vyžívala v představě, jak by jí za ni pak mohla nafackovat.

Když Katharina konečně sestoupila až do sálu, hosté pozvedli na její počest číše a usmáli se, až jejich bílé zuby zazářily. Katharině se nesmírně ulevilo. Všechno bude dobré, aspoň prozatím.

Jeden z číšníků jí nabídl skleničku šampaňského. Vzala si ji a přičichla k němu. Mělo lehce jablečnou vůni s příděchem dubu. Pokud bylo něčím otrávené, pak ne bobulemi růžového jmelí, jak se domnívala Giselle. Ale pro jistotu si raději jen lokla a jemně svlačila rty.

S jejím příchodem do sálu opět spustila hudba a lidé se znovu dali do hovoru. Traviči ve slavnostní černé se okolo ní slétali

jako vrány a stejně rychle zas odlétali. Tolik se jich uctivě klanělo, tolik se jich představovalo, ale jediné jméno, na němž záleželo, znělo Arron. Za chvíli její srdce sevřela úzkost. Šaty jí najednou připadaly neskutečně těžké a vzduch horký. Rozhlédla se po Natalii, ale nikde ji neviděla.

„Jste v pořádku, královno Katharino?“

Katharina na ženu stojící před ní jen zamrkala. Vůbec si nedokázala vybavit, co jí říkala.

„Ale jistě, samozřejmě.“

„Co myslíte? Mají podle vás vaše sestry stejně honosnou oslavu jako vy?“

„To rozhodně ne! Naturalisté si teď nejspíš opékají ryby na dřevěných špízech nad ohněm,“ pronesla Katharina a všichni se zasmáli. „A Mirabella... Mirabella...“

„... se nejspíš právě teď cáká bosá v loužích.“

Katharina se otočila. Zjistila, že se na ni usmívá nějaký krásný mladý travič, který má Nataliinny modré oči a ledově plavé vlasy. Natáhl k ní ruku.

„Co jiného taky elementály baví, že?“ dodal. „Zatančíte si se mnou, má královno?“

Katharina se od něj nechala odvést na taneční parket a sevřít do tanečního držení. Na klopě měl přišpendleného překrásného modrozeleného štíra smrtonoše. Pořád ještě byl trochu naživu a omámeně pohyboval nohama. Groteskně půvabná ozdoba. Katharina se od něj trochu odtáhla. Jed smrtonošů byl velice

silný. Sedmkrát ji jím píchli a sedmkrát ji pak uzdravili, ale její tělo si proti němu přesto dosud nevyvinulo dost protilátek.

„Zachránil jste mě,“ poděkovala. „Ještě vteřinu hledání slov a byla bych raději vzala nohy na ramena.“

Jeho úsměv byl dost pozorný, až se začervenala. Tančili a ona si prohlížela jeho ostře řezanou tvář.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se. „Musíte pocházet z rodu Arronů. Ta podoba se nezapře. Ani ty vlasy. Samozřejmě pokud jste si je pro dnešní večer neobarvil.“

Její taneční partner se rozesmál. „Cože? Myslíte jako sloužící? Tetička Natalie si na vzezření potrpí až příliš.“

„Tetička Natalie? Takže jste z rodu Arronů.“

„Jsem,“ odpověděl. „Jmenuju se Pietyr Renard. Má matka byla Paulina Renardová. A mým otcem je Nataliin bratr, Christophe,“ řekl jí a zatočil ji do piruety. „Tančíte velice dobře.“

Rukou jí přešel po zádech, a když se přiblížil k jejím ramenům, celá ztuhla strachy, že pod látkou šatů ucítí pás tvrdé kůže, který se jí tam vytvořil po jedné z minulých otrav.

„Tak to je s podivem,“ opáčila, „vzhledem k tomu, jak těžké na sobě mám šaty. Mám pocit, jako by se mi šněrování mělo co nevidět zaříznout do kůže až do krve.“

„To nesmíte dopustit. Říká se, že ty nejsilnější královny travičky mají jedovatou krev. Byl bych moc nerad, kdyby mi vás jeden z těch supů ukradl v naději, že bude moct ochutnat.“

Otrávenou krev. Jak by asi byli zklamaní, kdyby ochutnali tu její.

„Supů?“ podivila se. „Copak většina z přítomných nepatří do vaší rodiny?“

„No právě.“

Katharina se rozesmála a přestala až ve chvíli, kdy jí hlava klesla až příliš blízko jedovatému smrtonoši. Pietyr byl vysoký, téměř o hlavu vyšší než ona. Klidně by s ním mohla tančit a dívat se přitom tomu štírovi do očí.

„Umíte se velice krásně smát,“ polichotil jí Pietyr. „Ale je to velice zvláštní. Myslel jsem, že budete nervózní.“

„Já jsem,“ přiznala. „Celá slavnost *Gave No...*“

„Nemyslel jsem ohledně dneška, ale ohledně celého letošního roku. Ohledně Přehlídky, ohledně Beltainu. Ohledně začátku všeho.“

„Ohledně začátku všeho,“ zopakovala po něm tiše.

Natalia jí mnohokrát říkala, aby brala věci jednu po druhé tak, jak přicházejí. Aby se jimi nenechala přetížít. Dosud to bylo snadné. Ale Natalia umí všechno podat tak, že se to zdá snadné.

„Budu tomu čelit tak, jak musím,“ odpověděla Katharina. Pietyr se pousmál.

„Ve vašem hlase je tolik hrůzy. Doufám, že až si budete vybírat ženicha, projevíte trochu více nadšení.“

„Na tom přece nezáleží. Ať už si vyberu jakéhokoli ženicha, bude mě milovat, až se stanu královnou.“

„Copak byste nebyla raději, kdyby se do vás zamiloval už předtím?“ zeptal se. „Myslím, že to je přáním každého z nás. Být milováni pro to, kým jsme, ne pro to, jakého jsme dosáhli postavení.“

Katharina už už chtěla použít příslušnou rétorickou odpověď o tom, že být královnou neznamená dosáhnout nějakého postavení. Královnou se nemůže stát jen tak každý. Jen ona a její sestry jsou úzce spjaty s Bohyní. Jen ony mohou porodit budoucí generaci trojčat. Ale věděla, co tím chtěl Pietyr skutečně říct. Bylo by krásné, kdyby ji měl někdo rád i s jejími chybami, kdyby ji někdo chtěl jen pro to, kým skutečně je, a ne pro to, jakou může vládnout mocí.

„A nebyla byste raději, kdyby se do vás zamilovali všichni, a ne jen jeden z nich?“ dodal ještě.

„Pietyre Renarde,“ řekla Katharina. „Musíte přicházet vsutku zdaleka, že se k vám nedonesly všechny ty povídačky. Všichni na ostrově vědí, za kým se pohnou ženiši. Má sestra Mirabella je prý krásná jako hvězdná záře. O mně se nikdy nikdo nevyjádřil ani napůl tak lichotivě.“

„Možná, že to je ale vše, o co jde. Jen o lichotky. Také se říká, že Mirabella je napůl blázen. Že mívá záchvaty vzteku. Že to je fanatička zcela ovládaná chrámem.“

„A že má dost síly na to, aby zdemolovala třeba celou budovu.“

Pietyr si prohlédl strop nad jejich hlavami a Katharina se usmála. Nemyslela tím panství Greavesdrake. Nic na světě nebylo dost silné, aby to srovnalo Greavesdrake se zemí. Natalia by něco takového nikdy nedopustila.

„A co vaše sestra Arsinoe, naturalistka?“ zeptal se Pietyr jakoby nic. Oba se zasmáli. O Arsinoe se neříkalo vůbec nic.

Pietyr dál vedl Katharinu po tanečním parketu. Tančili spolu už dlouho. A lidé si toho začínali všímat.

Skončila další píseň. Jejich třetí, možná už dokonce čtvrtá. Pietyr se zastavil a políbil královně špičky prstů schovaných v rukavičce.

„Doufám, že se ještě setkáme, královno Katharino,“ rozloučil se s ní.

Katharina přikývla. Teprve když odešel, všimla si, jaké panuje v sále ticho. Ale vzápětí se všichni znovu rozpovídali a jejich rozhovory se odrážely od zrcadlové jižní stěny až nahoru ke zdobenému stropu.

Natalia stojící v hloučku černých obleků ji probodla pohledem. Měla by si honem zatančit ještě s někým dalším, jenže kolem dlouhého stolu s černým ubrusem se to už hemžilo sloužícími jako mravenci. Všichni prostírali slavnostní tabuli.

Gave Noir. Někdy se mu říkalo také Černá hostina. Jednalo se o rituální jedovaté hody, kterých se musela travičská královna účastnit téměř při každé důležitější oslavě. A tak se do ní bez ohledu na sílu svého daru musela zapojit i Katharina. Musela jedům odolávat do posledního sousta, dokud se znovu neuchýlí do svých komnat. Nikdo z příchozích travičů nesměl být svědkem toho, co následovalo. Nikdo nesměl vidět její pot, krev a křeče.

Když se rozezněla violoncella, chtělo se jí utéct. Zdálo se to moc brzy. Měla mít víc času.

V sále byl toho večera každý travič, který něco znamenal.

Každý Arron z Černé rady. Lucian, Genevieve, Allegra i Antonin. I Natalia. Nesmí zklamat Natalii.

Hosté se shromáždili u prostřeného stolu. Pro jednu z Katharině pomohlo, protože vlna černých šatů k němu nevyhnutelně dotlačila i ji.

Pak Natalia dala pokyn sloužícím, aby odkryli připravené pokrmy. Hory lesklých bobulí. Slepice nadívané bolehlavem. Kandovaní štíři. Sladký džus ředěný odvarem z oleandru. Chutná pečeně s červenočernou omáčkou z jedovatých bobů soterku růžencového. Při tom pohledu Katharině vyschlo v ústech. Jako by ji přiškrtil korzet i had stočený kolem zápěstí.

„Máte hlad, královno Katharino?“ zeptala se jí Natalie.

Katharina pohladila Šipku po hřejivých šupinách. Dobře věděla, co má říct. Scénář byl předem domluvený. Nacvičený.

„Mám hlad jako vlk.“

„To, co by pro ostatní znamenalo jistou smrt, bude pro vás delikatesou,“ pokračovala Natalie. „Bohyně se o nás božsky stará. Jste spokojena?“

Katharina ztěžka polkla.

„Nabídka se jeví zcela přijatelně.“

Tradice si žádala, aby se jí Natalie v tu chvíli poklonila. Když tak učinila, působilo to zcela nepřírozeně, jako by byla keramicou nádobou, která při jakémkoli ohýbání praská.

Katharina se opřela rukama o stůl. Zbytek slavnosti už byl jen a jen na ní. To, jak bude postupovat, jak dlouho bude trvat, jak

rychle bude probíhat. Mohla se posadit nebo zůstat stát. Nemusela se jítla ani dotknout, nicméně jí bylo jasné, že čím víc toho sní, tím lepší dojem udělá. Natalia ji poradila, aby nejedla příbory, ale rukama. Aby si nechala šťávu stékat po bradě. Kdyby byla tak silnou travičkou, jako byla Mirabella elementálkou, spořádala by klidně celý banket.

Všechno jídlo lákavě vonělo. Ale její žaludek se už nenechal jen tak oklamat. Pokusil se stáhnout a sevřel se do bolestné křeče.

„Slepici,“ poručila si Katharina. Jeden z číšníků jí lahůdku okamžitě naservíroval. Celý sál byl tak napjatý, tak plný očí a očekávání. Klidně by jí v tom jídle vymáchali obličej, kdyby mohli.

Katharina narovnala ramena. Sedm z devíti členů rady stálo v popředí shromáždění. Všech pět Arronů spolu s Lucianem Marlowem a Paolou Vendovou. Dva zbývající členy poslali ze slušnosti oslavy jejích dvou sester.

Její slavnosti se účastnily jen tři kněžky, ale Natalia říkala, že na kněžkách nezáleží. Nejvyšší kněžka Luca odjakživa zobala z ruky Mirabelle a vzdala se chrámové neutrality ve slepé víře, že Mirabella bude tou první, které se podaří vyrvat moc z rukou Černé rady. Ovšem prozatím na ostrově platilo slovo rady a kněžky nebyly ničím víc než jen přežitkem a ošetřovatelkami.

Katharina si utrhla kus masa z tlustého prsíčka, které se nacházelo nejdál od toxické nádivky. Nacpala si ho do úst a rozkoukala ho. Na okamžik dostala strach, že ho nedokáže spolknout, ale podařilo se jí to a hosté se očividně trochu uvolnili.

Pak si nechala přinést kandovaného štíra. S těmi to bylo snadné. Krásné blyštivé rakvičky posypané zlatým cukrem. Veškerý jed se skrýval v jejich ocasech, takže Katharina si dala čtyři klepeta a pak si poručila pečenou zvěřinu se soterkem.

Tu si měla nechat až nakonec. Jedu soterku se nemohla nijak vyhnout. Ten prosákl úplně vším. Každým kousíčkem masa i kapkou omáčky.

Hned se jí rozbušilo srdce. Někde hluboko v sále ji Genevieve určitě tiše proklínala. Ale už se nedalo nic dělat. Musela si aspoň kousnout a olíznout prsty. Pak si lokla ředěného džusu a zapila ho čistou chlazenou vodou. Rozbolela jí hlava, a když se jí rozšířily zorničky, zatmělo se jí před očima.

Neměla moc času. Brzy začne zvracet. Brzy selže. Cítila na bedrech tíhu tolika pohledů. Tíhu jejich očekávání. A to si žádalo, aby to skončila. Jejich vůle byla tak silná, že ji téměř slyšela.

Následoval koláč z divokých hub, který co nejrychleji spořádala. Pulz už měla nerovnoměrný, jen si nebyla jistá, zda za to může všechn ten jed, nebo jen nervozita. Rychlost, s níž jedla, budila dobrý dojem a nadšení a Arronové jí začali tleskat a povzbuzovali ji dál. Jejich aplaus narušil její koncentraci, takže spolykala víc hub, než měla v plánu. Jedna z posledních chutnala jako muchomůrka, ale ta by tam přece být neměla, ty byly přece až příliš nebezpečné. Sevřel se jí žaludek. Toxin působil rychle a silně.

Hodila do sebe ještě dvě, které skryla v ústech a zapila je otráveným vínem. Většina jí ho stekla po bradě na šaty, ale na tom

nezáleželo. *Gave Noir* byl u konce. Bouchla oběma dlaněmi do stolu.

A traviči zajásali.

„To byla jen ochutnávka,“ prohlásila Natalie. „*Gave Noir*, který uspořádáme u příležitosti oslavy Přehlídky, bude legendární.“

„Musím jít, Natalie,“ hlesla Katharina a chytila Natalii za rukáv.

Dav ihned utichl. Natalia se jí diskrétně vysmekla.

„Prosím?“

„Musím už jít!“ vykřikla Katharina, ale bylo příliš pozdě.

Žaludek se jí obrátil a všechno se to seběhlo tak rychle, že se nestihla ani otočit k hostům zády. Předklonila se a vyzvrátila jeho obsah na slavnostní ubrus.

„Budu v pořádku,“ lhala a snažila se to nějak přemocť. „Musím být nejspíš nemocná.“

Ale vtom se jí žaludek obrátil znovu. Co ovšem znělo ještě hlasitěji, byly znechucené zvuky, které začali vydávat hosté, a šustění šatů, jež doprovázelo snahu travičů dostat se co nejdál od toho nepořádku.

I skrz krví podlité a slzami zalité oči viděla Katharina jejich odsuzující pohledy. Její ostuda se odrážela v pohledu každého z přítomných.

„Mohl by mě prosím někdo odvést do mých komnat?“ zalapala Katharina bolestně po dechu.

Ale nikdo jí nepomohl. Její kolena ztěžka dopadla na

mramorovou podlahu. Tohle nebyla žádná menší otrava. Celá se potila a žilky ve tvářích jí popraskaly.

„Moc se omlouvám, Natalie,“ hlesla.

Ale Natalie nic neříkala. Jediné, co Katharina viděla, byly její zaťaté pěsti a pohyby paží, kterými rychle a vztekle vyváděla hosty ze sálu. Všichni kolem se snažili dostat od Kathariny co nejrychleji a co nejdál. Začala znovu zvracet a strhla přes sebe ubrus, aby se pod něčím schovala.

Taneční sál potemněl. Sloužící začali sklízet ze stolu, zatímco její drobné tělo sevřela další bolestivá křeč.

Zostudila se natolik, že jí nepomohli ani oni.

VLCÍ PRAMEN

Camden pronásledovala sněhem myšku. Malou hnědou myšku, která se ocitla uprostřed mýtiny. Bylo zcela jasné, že bez ohledu na to, jak rychle bude utíkat, Camden svými tlapami dokáže překonat stejnou vzdálenost rychleji, byť se do sněhu hluboko bořila.

Jules tu morbidní hru pobaveně sledovala. Myška byla zděšená, ale odhodlaná. A Camden se nad ní skláněla s takovým nadšením, jako by se chystala zakousnout do jelena nebo aspoň velké jehněčí kýty, a ne jen do takové jednohubky. Camden byla puma a ve svých třech letech už dorostla do plné, úctyhodné velikosti. Těžko byste v ní hledali to malé koťátko se světlýma očkama, které se jednoho dne rozhodlo sledovat Jules lesem. Tehdy byla ještě mládě se skvrnitým kožíškem, vlastně spíš takovým chmýřím. Dnes už měla hedvábně hladkou hustou srst a jediné černé skvrnky jí zbyly na špičkách uší, na prstech a na špičce ocasu.

V běhu vyhazovala tlapami do vzduchu gejzíry sněhu, zatímco myška ze všech sil spěchala do úkrytu pod holým keřem. Přestože Camden byla jejím familiárem a pojilo je pouto společníků, Jules nevěděla, jestli myšku ušetří, nebo sní. Každopádně ale doufala, že bude brzy po všem. Ta ubohá myška to měla do úkrytu stále ještě daleko a celý ten hon jí začínal připadat spíš jako mučení.

„Nejde mi to, Jules.“

Královna Arsinoe stála uprostřed mýtiny, oděná celá v černém, jak se na královnu sluší. V bílém sněhu vypadala jako inkoustová kaňka. Celou tu dobu se snažila přimět pupen růže, aby vykvetl, jenže ten v její dlani tvrdohlavě zůstával celý zelený a pevně zavřený.

„Tak se pomodli,“ navrhla Jules.

Tuhle písničku si za všechny ty roky zpívaly snad už tisíckrát. A Jules dobře věděla, co bude následovat.

Arsinoe k ní natáhla dlaň.

„A proč mi s tím raději nepomůžeš?“

Jules v tom pupenu viděla energii a nekonečné možnosti. Cítila každou kapičku vůně, která se v něm skrývala. Věděla, v jaký odstín červené barvy se obleče.

Přimět zavřený květ, aby rozkvetl, by mělo být pro každého naturalistu jednoduché. Zejména pro naturalistickou královnu. Arsinoe by měla být schopná dát rozkvést celým hájům a dozrát celým lánům polí. Jenže její dar se ještě neprojevil. Vzhledem k tomu

nikdo neočekával, že Arsinoe nástupnický rok přežije. Ale Jules to nehodlala vzdát. Ani když se dnes slavily královniny šestnáctiny a oslavy Beltainu měly začít už za čtyři měsíce a pomalu se k nim plížily jako stín.

Arsinoe pohnula prsty a zelený pupen se jí v dlani zakutálel ze strany na stranu.

„Jen maličko,“ dodala. „Aby se mi snadněji začínalo.“

Jules si povzdechla. Byla v pokušení říct *ne*. Měla by říct *ne*. Jenže napučený květ ji svrběl v mysli. Stejně byl odsouzený k smrti už ve chvíli, kdy ho odřízly od mateřské rostliny ve skleníku. Nemohla dopustit, aby se scvrkl a uschl ještě zelený.

„Tak se soustřed,“ řekla nakonec. „A přidej se ke mně.“

„Jasně,“ přikývla Arsinoe.

Nic to nebylo. Stačila pouhá myšlenka, tiché zašeptání a růžový květ ze sebe shodil zelené lístky jako vařená fazole slupku. Arsinoe se v dlani zrodila nádherná červená růže se sytě rudými okvětními lístky. Zářila jasně jako krev a voněla po létu.

„Hotovo,“ prohlásila Arsinoe a položila květ na sníž. „Nebylo to špatné. Myslím, že jsem vytvořila většinu těch okvětních lístků kolem středu.“

„Tak zkusíme další,“ navrhla Jules, která si byla celkem jistá, že celý ten květ probudila k životu jen ona. Možná by to měly zkusit s něčím jiným. Cestou od domu zaslechla štěbetání špačků. Mohly by je zkusit zavolat na mýtinu a usadit je na holé větve okolních stromů. Mohly by jich zavolat celá hejna, dokud by

nikde jinde ve Vlčím prameni nezůstal jediný špaček a stromy na mýtině by se neprohýbaly pod jejich černě flekatými tělíčky.

Vtom Arsinoe hodila po Camden kouli a trefila ji přímo do čumáku, jenže Jules ten zásah cítila úplně stejně. Vnímala to překvapení a nelibost, s jakou ze sebe její puma vločky setřásla. Vzápětí Arsinoe trefila kouli i Jules, do ramene, dost vysoko, aby se jí studený sníh dostal i pod límec kabátu na vyhrátou kůži na krku. Arsinoe se rozesmála.

„Ty jsi vážně jak malá!“ vykřikla vztekle Jules. V tom momentě Camden zavrčela a skočila.

Arsinoe se jí vyhnula jen tak tak. Zakryla si tváře rukama a sehnula se, takže jí pumí drápy přeletěly těsně nad zády.

„Arsinoe!“

Camden se tolik styděla, že se radši trochu vzdálila. Ale nemohla za to. Cítila to, co cítila Jules. Její činy byly Julesinými činy.

Jules se ke královně ihned rozběhla, aby ji prohlédla. Nikde žádná krev. Ani na kabátě nezůstaly škrábance.

„Omlouvám se!“

„To je v pořádku, Jules,“ uklidňovala ji Arsinoe a položila jí ruku na předloktí. Ale prsty měla roztřesené. „Nic to nebylo. Kolikrát jsme jedna druhou shodily ze stromu, když jsme byly děti?“

„To není stejné. Tamto byly hry,“ zavrtěla hlavou Jules a s lítostí pohlédla na svou pumu. „Cam už není kotě. Drápy i tesáky má ostré a umí je bleskurychle použít. Odteď si musím začít dávat větší pozor. Taky že budu.“ Pak se vyděsila. „Nemáš na uchu krev?“

Arsinoe si sundala kápi a uhladila si krátké černé vlasy za uši. „Ne. Vidiš? Ani škrábnutí. Víím, že bys mi nikdy neublížila, Jules. Že by mi ani jedna z vás nikdy neublížila.“

S těmi slovy napřáhla ruku a Camden se jí o ni přátelsky otřela, přičemž omluvně vrněla.

„Vážně jsem nechtěla,“ omlouvala se dál Jules.

„Já víím. Všichni jsme pod tlakem. Už na to nemysli,“ chlácholila ji Arsinoe a znovu si nasadila černou kápi. „A neříkej to babičce Cait. Už tak má starostí nad hlavu.“

Jules přikývla. Beztak to babičce Cait nechtěla vyprávět – dobře věděla, co by jí na to řekla. Dovedla si představit to zklamání a strach v její tváři.

Jules s Arsinoe odešly z mýtiny a zamířily kolem doků a přes náměstí směrem k zimnímu trhu. Cestou přes přístav Jules zamávala na pozdrav Shadu Millnerovi, který se na zádi své lodi právě vracel z lovu. Taky je pozdravil a ukázal jim velkého hnědého platýse. Jeho familiár, racek, pyšně zamával křídly, přestože Jules pochybovala, že by tu rybu chytil on.

„Doufám, že nedostanu jednoho z nich,“ prohodila Arsinoe a kývla hlavou směrem k rackovi. Toho rána zkoušela přivolat svého familiára. Jako každé ráno ode dne, kdy ji jako dítě odvezli z Černé chaty. Jenže dosud k ní žádný nepřišel.

Když procházely náměstím, Jules dupala do kaluží rozbředlého sněhu a Camden líně kráčela za ní, znechucená, že musela opustit prachovým sněhem pokrytou divočinu a vrátit se do

studeného kamenného města. Zima svírala Vlčí pramen pevně ve spárech. Měsíce střídajících se mrazů a oblevy znamenaly, že dlážděné cesty byly zasypané štěrkem. Všechna okna se halila mlžným oparem a sníh byl sešlapaný a zablácený tak, až měl úplně hnědou barvu. Nad městem se povalovaly těžké mraky a celkově vypadalo, jako byste se na něj dívali skrz nějaké hodně špinavé sklo.

„Pozor,“ zamumlala Jules, když procházely kolem obchodu s potravinami sester Martinsonových, a kývla směrem k prázdným bedýnkám na ovoce. Za nimi se totiž schovávaly tři otravné děti. Jedním z nich byla Polly Nicholsová. Měla na sobě starou tvídovou čapku po tátovi. Ty dva další kluky neznala, ale věděla, co mají za lubem.

Všichni tři drželi v rukách kámen.

Camden k Jules hned přiskočila a hlasitě zavrčela. Děti ji slyšely. Podívaly se na Jules a přikrčily se ještě víc k zemi. Ti dva kluci si to zjevně rozmysleli, ale Polly Nicholsová se vzpurně zamračila. Měla na svědomí už tolik otravných lumpáren, jako měla pih na tvářích. To dobře věděla i její máma.

„Neházej to, Polly,“ napomenula ji Arsinoe, čímž to očividně ještě zhoršila. Polly stiskla malé rtíky, vyskočila ze svého úkrytu a vší silou kamenem mrštila. Arsinoe ho sice srazila v letu rukou, ale stejně ji trefil do spánku.

„Au!“ Přitiskla si na spánek dlaň. Jules sevřela pěsti a poslala na ty mizery Camden, odhodlanou srazit Polly Nicholsovou na dlažbu.

„Nic mi není, zavolej ji zpátky,“ zavolala Arsinoe a setřela si pramínek krve, který jí stékal po tváři. „Uličníci.“

„Uličníci? Pěkní parchanti to jsou!“ sykla Jules. „Zasloužili by zbičovat. Tak Cam aspoň dovol roztrhat Polly tu směšnou čapku!“

Nakonec ale Cam odvolala. Puma se jen zastavila na rohu ulice a zavrčela.

„Jullienne Miloneová!“

Jules i Arsinoe se hned otočily. Byl to Luke, majitel a provozovatel knihkupectví U Gillespieho. V hnědém saku a s plavými vlasy sčesanými dozadu z hezkého obličejce mu to slušelo.

„Malá postavou, ale srdce má jako lev,“ zasmál se. „Pojďte dovnitř na čaj.“

Uvnitř se Jules postavila na špičky, aby rukama umlčela mrazný zvonek nade dveřmi, a pak se vydala okolo vysokých modrozelených regálů s knihami za Lukem a Arsinoe po schodech do patra, kde už čekal stůl se sendviči a kousky máslově žlutého koláče.

„Posaďte se,“ vyzval je Luke a zamířil do kuchyně pro konvici s čajem.

„Jak jsi věděl, že půjdeme kolem?“ vyzvíдалa Arsinoe.

„Mám z kopce slušný výhled. Omluvte to peří. Hank nějak pelichá.“

Hank byl Lukeův familiár, krásný černozeleň kohout. Arsinoe sfoukla ze stolu jedno pírko a natáhla se pro talíř s malými muffiny. Jeden si vzala a začala si ho prohlížet.

„Ty lesklé černé kousky v něm, to jsou nějaké nožičky?“ chtěla vědět Jules.

„A taky skořápky,“ potvrdila jí Arsinoe. Muffiny z brouků, které měly podpořit Hankovu obnovu peří. „Ptáci,“ odfrkla si a muffin zas odložila.

„Sama jsi dřív přece chtěla vránu, jako je Eva,“ připomněla jí Jules.

Eva byla familiár Julesiny babičky Cait. Velká překrásná černá vrána. I Julesina máma Madrigal měla vránu. Ta se jmenovala Aria. Neměla tak silné kosti jako Eva a bývala často špatně naložená, stejně jako sama Madrigal. Jules byla dlouho přesvědčená, že bude mít taky vránu. Pozorovala jejich hnízda a čekala, až jí z nich do dlaní spadne nějaké neohrabané černé ptáče. Tajně si ale přála psa, bílého kokršpaněla, jakého měl dědeček Ellis. Nebo třeba takového krásného hnědého lovečáka, jehož vlastnila tetička Caragh. Dnes už by ale Camden samozřejmě za nic nevyměnila.

„Myslím, že bych raději měla nějakého rychlého zajíce,“ prohlásila Arsinoe. „Nebo třeba mazaného mývala s černým čumáčkem, který by mi pomáhal krást Madge smažené škeble.“

„Budeš mít něco daleko úctyhodnějšího, než je zajíc nebo mýval,“ usmál se Luke. „Jsi královna.“

Oba pohlédli na Camden. Byla tak velká, že hlavou dosahovala až nad stůl. Ať už patřila královně, nebo ne, nic se jí nemohlo vyrovnat.

„Možná vlka, jako měla královna Bernadine,“ zamyslel se Luke, nalil Jules čaj a přidal jí do něj smetanu a čtyři kostky cukru. Takto měla čaj ráda jako dítě, ale doma už ho tak pít nesměla.

„Další vlk ve Vlčím prameni,“ usmála se Arsinoe s plnou pusou koláče. „Tímhle tempem budu ráda, když dostanu aspoň... aspoň jednoho z těch brouků, které přidáváš Hankovi do muffinů.“

„Nebud' taková pesimistka. Můj táta neměl familiára až do svých dvaceti let.“

„Ale Lukeu,“ rozesmála se Arsinoe. „Královny, jejichž dar se včas neprojeví, se dvaceti let nedožívají.“

S těmi slovy se natáhla pro sendvič.

„Třeba proto se můj familiár ani neobtěžoval,“ pokračovala. „Víš, že do roka stejně bude po mně. Jé!“

Na talířek jí ukápla kapička krve. Po té Pollyině ráně jí ve vlašech zůstala skrytá ranka. A další kapka zašpinila Lukeovi krásný ubrus. Hank hned vyskočil na stůl a začal do ní klovat zobáčkem.

„Já to vyčistím,“ řekla rychle. „Nezlob se, Lukeu, vynahradím ti ho.“

„To ať tě ani nenapadne,“ zavolal za ní Luke, když vyrazila do koupelny, a smutně si opřel bradu do dlaní. „To ona bude na příštím jarním Beltainu korunovaná královnou, Jules. Jen počkej a uvidíš.“

Jules tiše zírala do svého čaje tak plného smetany, až byl skoro bílý.

„Nejdřív musí nějak přežít letošní Beltain,“ hlesla.

Luke se na to jen usmál. Byl si tak jistý. Jenže v posledních

třech generací měli silnější naturalistické královny, než byla Arsinoe, a stejně byly zabity. Arronové měli příliš velkou moc. Jejich jedy nakonec vždycky zafungovaly. A i kdyby tentokrát ne, pořád ještě budou mít co dělat s Mirabellou. Každá loď vyplouvající k severovýchodu ostrova se vracela s příběhy o divokých Shannoiných bouřích v okolí města Rolanthu, kde sídlili elementálové.

„To si jen děláš naděje,“ povzdychla si Jules. „Stejně jako já. Protože nechceš, aby Arsinoe zemřela. Protože ji máš rád.“

„Samozřejmě, že ji mám rád,“ odpověděl Luke. „Ale taky věřím. Věřím, že Arsinoe je vyvolená královna.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Prostě to vím. Proč by nám jinak Bohyně seslala tak mocnou naturalistku, jako jsi ty, aby ji chránila?“

Oslavy šestnáctin královny Arsinoe probíhaly na hlavním náměstí, pod velkými černobílými stany. Každý rok se v nich nakonec udělá díky jídlu a davům lidí takové horko, že se plachty stěn musí zvednout, aby dovnitř mohl proudit čerstvý zimní vzduch. A každý rok se většina účastníků opije ještě před západem slunce.

Jules spolu s Camden hlídaly Arsinoe na každém kroku. Zatím všude panovala veselá nálada, whisky je však zrádná a všechno se mohlo ve vteřině změnit.

„Tahle zima je dlouhá,“ zaslechla Jules něčí hlas. „Ale s šílenstvím to nebylo tak zlé. Je zázrak, že se na moři neztratilo víc rybářů, že jich víc nepraštila vratiplachta do hlavy.“

Jules protlačila Arsinoe kolem lidí vedoucích tento rozhovor. Musely se ještě pozdravit s mnoha lidmi, než budou moct usednout za stůl k jídlu.

„Tyhle se skutečně povedly,“ řekla Arsinoe pochvalně a přičichla k váze plné divokých lučních květin. Celé aranžmá bylo prokládané růžovými a fialovými čistci i oslnivými vstavači. Ta kytice byla tak krásná jako svatební dort, stvořená předčasně díky naturalistickému daru. Každá rodina přinesla vlastní a většina z nich přidala i nějaké květiny navíc, aby ani na stolech těch méně obdařených nechyběla výzdoba.

„Letos je dělala naše Betty,“ ozval se muž stojící nejbliž Arsinoe a rozzářeně mrkl na červenající se zhruba osmiletou holčičku oblečenou do nového svetru z černé příze s koženým náhrdelníkem kolem krku.

„Vážně, Betty? Letos jsou tu opravdu nejkrásnější,“ usmála se na ni Arsinoe. Betty jí poděkovala, a pokud si někdo všiml, že taková malá holčička umí stvořit tak krásné květy, zatímco královna nedokáže přimět rozkvést ani jedinou růžičku, nedal to na sobě znát.

Jakmile Betty uviděla Camden, zasnivilo jí v očích. Velká puma kolem ní prošla tak blízko, že si ji mohla pohladit. Bettyin otec to celé sledoval, a když kolem něj procházela Jules, uctivě na ni kývl.

Miloneovi byli nejmocnějšími naturalisty ve Vlčím prameni. Jejich pole byla úrodná a sady bohaté. V jejich lesích se proháněla hojnost zvěře. A teď navíc měli Jules, nejmocnější naturalistku

za posledních šedesát let, jak se říkalo. Z těchto a mnoha dalších důvodů byli právě oni vybráni, aby se starali o naturalistickou královnu. Tím pádem na jejich bedra padly i všechny starosti s tím spojené, včetně povinnosti dělat hostitele vyslancům rady. Což pro ně rozhodně nebylo jen tak.

Uvnitř hlavního stanu seděli Julesina babička Cait a dědeček Ellis každý z jedné strany Renaty Hargroveové, členky Černé rady, kterou sem poslali jako čestného hosta až z hlavního města Indrid Down. Měla tam být i Madrigal, její místo však zelo prázdnotou. Vypařila se, jako obvykle. Chudáci Cait a Ellis byli uvězněni na svých židlích. Dědečka Ellise budou nakonec ještě bolet tváře z toho, jak dlouho se bude nuceně usmívat. I Jake, malý kokršpaněl na jeho klíně, poněkud cenil zuby, ale spíš nepřátelsky než přátelsky.

„Letos poslali jen jednoho zástupce,“ hlesla Arsinoe. „Jednoho z devíti. A navíc toho, který nemá žádný dar. Co myslíš, že se tím rada snaží naznačit?“

Uchichtla se a hodila si do úst krabí klepýtko pečené na másle a bylinkách. Arsinoe dokázala skrýt za bezstarostným úšklebkem úplně všechno.

Navázala s Renatou oční kontakt a ta jí jen kývla na pozdrav. To nebylo dvakrát zdvořilé. Naopak, spíš skoro neslušné. Jules se naježila.

„Všichni vědí, že jí křeslo v radě koupila její rodina a že nikdo z nich nemá žádný dar,“ zavrčela. „Lízala by Natalii Arronové jed z bot, kdyby jí to poručila.“

Pak Jules zabloudila pohledem k několika kněžkám z místního chrámu, které se rozhodly dorazit. Poslat na oslavu jen jednoho člena Černé rady, to byla urážka, ale přesto to bylo lepší zacházení, než jakého se Arsinoe dočkala od chrámu. Nejvyšší kněžka Luca na její narozeniny nepřijela ani jednou. Dřív občas svou návštěvou poctila Katharinu, dnes už však měla oči jen pro Mirabellu, Mirabellu a zase Mirabellu.

„Ty kněžky by se tu neměly vůbec ukazovat,“ bručela Jules. „Chrám by měl zůstat nestranný.“

„Nebor to tak vážně, Jules,“ podotkla Arsinoe, poklepala jí na paži a změnila téma. „Musím říct, že ty úlovky jsou vážně ohromující.“

Jules obrátila svou pozornost k hlavnímu stolu naloženému až k prasknutí rybami a kraby. Uprostřed nich se skvěl její úlovek. Obří černá treska obložená dvěma stejně velikými stříbrnými okouny. Brzy ráno je zavolala z hlubin, ještě dřív než Arsinoe vůbec vstala. Teď už se leskly na hromadách brambor, cibule a bílého zelí. Většinu šťavnatých filetů z nich už hosté obrali.

„Neměla bys to nechávat takhle plavat,“ varovala ji Jules. „Záleží na tom.“

„Myslíš na té urážce?“ zeptala se Arsinoe a odfrkla si. „Tak na té mi vůbec nezáleží,“ dodala a spolkla další krabí klepítko. „Víš, jestli přežiju nástupnický rok, přála bych si mít jako zlatý hřeb hostiny žraloka.“

„Žraloka?“

„Velkého bílého. Na mojí korunovaci se troškařit rozhodně nebude.“

Jules se rozesmála. „Až přežiješ nástupnický rok, můžeš si svého velkého bílého žraloka zavolat sama.“

Obě se usmály. Až na tu přísnou černou barvu Arsinoe královnu moc nepřipomínala. Vlasy měla hrubé a nikdo jí nedokázal zabránit v tom, aby si je stříhala. Na sobě měla tytéž černé kalhoty jako každý den i tutéž lehkou černou halenu. Jediný zdobný kousek, do kterého ji pro tu slavnostní příležitost dostali, byl nový šál. Madrigal ho objevila u Pearsonových. Byl upletený z vlny těch jejich vzácných králíčků se svislýma ušima. Asi to tak ale bylo nejlepší. Vlčí pramen nebylo honosné město. Žili v něm rybáři, farmáři a námořníci a nikdo z nich nenosil slavnostní černou jindy než o Beltainu.

Arsinoe se zadívala na tapiserii skvící se za hlavním stolem a zamračila se. Normálně visela na radnici, ale na její narozeniny ji vždycky sundali a donesli do stanu. Byla na ní vyobrazena korunovace poslední velké naturalistické ostrovní královny. Bernardiny, která uměla stromy obtěžkat ovocem a jejímž familiárem byl veliký šedý vlk. Na té tapiserii stála pod stromem, jehož větve se pod tíhou jablek skláněly k zemi, se svým vlkem po boku. V čelistech svíral hlavu jedné z jejích sester, jejíž tělo jí leželo u nohou.

„Tu věc nesnáším,“ zabručela Arsinoe.

„Proč?“

„Protože mi připomíná všechno, čím nejsem.“

Jules jí strčila do ramene. „Ve stanu s dezerty je ořechový koláč,“ řekla jí. „A taky dýňový. A smetanový s jahodovou polevou. Pojdme najít Lukea a jdeme tam.“

„Tak dobře.“

Arsinoe se cestou zastavovala, aby s různými lidmi ještě prohodila pár slov a pohládila jejich familiáry. Většinou se jednalo o psy nebo ptáky, běžné strážce naturalistů. Lachtan Thomase Mintze, nejlepšího rybáře na ostrově, nabídl Arsinoe jablko, které balancoval na nose.

„Vy už odcházíte?“ zaskočila je Renata Hargroveová otázkou.

Jules i Arsinoe se otočily, překvapené, že se Renata zvedla od hlavního stolu.

„Jen do stanu se zákusky,“ odpověděla Arsinoe. „Máme... máme vám něco přinést?“

Vyměnila si s Jules trochu zmatený pohled. Žádný člen Černé rady se o Arsinoe ještě nikdy nezajímal, přestože některý z nich na oslavy jejích narozenin vždycky dorazil. Pojedli, trochu si popovídali s Miloneovými a zase odjeli, se stížnostmi na kvalitu pokrmů a velikost pokojů v hostinci U Vlka. Ale Renata vypadala téměř potěšeně, že je vidí.

„Pokud odejdete, přijdete o mé oznámení,“ řekla a usmála se.

„Jaké oznámení?“ nechápala Jules.

„Chystám se oznámit, že vyhnanství Josepha Sandrina je u konce. Je už na cestě na ostrov a měl by dorazit do dvou dnů.“

Tulení záliv šplouchal o pilíře na konci dlouhého dřevěného mola. Jeho větrem ošlehaná šedá prkna vrzala a měsíční světlo chvějící se ve vlnách moře jako by zrcadlilo Julesin dech.

Joseph Sandrin se vrací domů.

„Jules, počkej,“ volala na ni Arsinoe a běžela za ní. Camden jí s nevolí následovala. Vodu nikdy zvláště nezbožňovala a tenká zpuchřelá prkna jí zjevně nepřipadala příliš důvěryhodná.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se jí Jules ze zvyku.

„Proč se mě na to ptáš?“ nechápala Arsinoe a zachumlala se co nejdříve do šálu, aby jí ve větru nebyla taková zima.

„Neměla jsem tě nechávat samotnou.“

„Ale ano, klidně jsi mohla. On se vrací. Po tak dlouhé době.“

„Myslíš, že je to pravda?“

„Lhát o něčem takovém, a k tomu na oslavě mých narozenin, to by chtělo ještě větší drzost, než mají Arronové.“

Pohlédly na tmavnoucí vodní hladinu, přes záliv, přes napůl ponořený pískový val, který ho chránil před většími vlnami a hlubokými mořskými proudy.

Od té doby, co se pokusily utéct z ostrova, uběhlo už víc než pět let. Přes pět let ode dne, kdy Joseph ukradl jednu z plachetnic svého otce a s pokusem o útěk jim pomohl.

Jules se opřela Arsinoe o rameno. Tak jedna druhou ujišťovaly o přízni už jako děti. Bez ohledu na to, co je ten pokus o útěk stál, ho Jules nikdy nelitovala. Klidně by se o to pokusila znovu, kdyby měly aspoň jiskřičku naděje.

Jenže žádnou neměly. Moře šeptalo pod molem stejně, jako kdysi šeptalo kolem jejich lodí, na níž zůstali uvěznění v mlhách kolem ostrova. Ať nastavili plachtu, jak chtěli, ať veslovali sebevíc, nedokázali ostrov překonat. Našli je prochládlé a vystrašené houpat se na vlnách uprostřed přístavu. Rybáři říkali, že to měli vědět. Že být to jen Jules a Joseph, možná by se jim to povedlo, buď by se ztratili na moři, nebo by našli pevnou zem. Ale Arsinoe byla královna. A tu by ostrov nikdy nenechal odejít.

„Jaký myslíš, že teď je?“ zamyslela se Arsinoe.

Nejspíš už ne malý a se špínou na tváři a pod nehty. Už nebude dítětem. Musel vyrůst.

„Bojím se s ním znovu setkat,“ přiznala Jules.

„Ty se přece nebojíš ničeho.“

„Co když se změnil?“

„A co když ne?“ Arsinoe sáhla do kapsy pro placatý kamínek a zkusila hodit žabku, ale mořská hladina se příliš vlnila.

„Případá mi to správné,“ řekla. „Že se vrátí. Teď. Na náš poslední rok. Jako by to tak mělo být.“

„Jako by to tak chtěla sama Bohyně?“ zeptala se Jules.

„To jsem neřekla.“

Arsinoe sklopila oči, usmála se a důkladně podržala Camden za ušima.

„Tak pojďme,“ povzdychla si Jules. „Tím, že se nastydne, ničemu nepomůžeme.“

„To určitě ne, zvlášť když ti zrudnou oči a oteče nos.“

Jules popostrčila Arsinoe po molu směrem k maríně a k dlouhé klikaté silnici vedoucí k domu Miloneových.

Camden šla hned za Arsinoe a vrážela jí zezadu do kolen. Ani ji, ani Jules tu noc nečekal klidný spánek. Díky Renatě Hargroveové jim hlavou proudily všechny vzpomínky na Josepha, které měly.

U posledního doku Camden zpomalila a zastříhala ušima zpět směrem k městu. Arsinoe o pár kroků před ní si zrovna stěžovala, že si stihla dát jen málo jahodového koláče. Neslyšela to. Ani Jules ne, ale z Camdeniných žlutých očí poznala, že je něco špatně.

„Co se děje?“ zeptala se Arsinoe, když se k nim vrátila.

„Nevím. Asi nějaká rvačka, myslím.“

„Určitě nějakí opilci z mé oslavy.“

Rozběhly se zpět k náměstí. Čím blíž byly, tím rychleji Camden běžela. U Gillespieho knihkupectví Jules Arsinoe řekla, že tam má zaklepat a počkat na ni.

„Ale Jules!“ protestovala Arsinoe, jenže Jules spolu s Camden už zaběhly za roh a hnaly se dál kolem teď už vyliďněných stánů směrem k uličce za hospodou U Vyhřátého kamene.

Jules ty hlasy nepoznávala. Zato zvuk ran pěstí, když začaly létat vzduchem, ano.

„Dost!“ vykřikla a skočila doprostřed hloučku. „Nechte toho!“

Jakmile spatřili Camden po jejím boku, všichni trochu couvli. Dva muži a jedna žena. Jules nezajímalo, kvůli čemu se perou. Protože ráno, až vyprchají účinky alkoholu, na tom už nebude záležet.

„Miloneová,“ sykl jeden z těch mužů. „S tou pumou si troufáš, co? Ale nejsi zákon.“

„No to tedy nejsem,“ okřikla ho Jules. „Zákon je tady Černá rada, a pokud v tom budete pokračovat, mileráda vás jí předám. Jen ať vás na náměstí v Indrid Down otráví tak, až z toho přijdete o rozum. Nebo klidně rovnou o život.“

„Jules,“ ozvala se Arsinoe a vystoupila ze stínu. „Je všechno v pořádku?“

„Jo. Jen pouliční rvačka.“

Pravda, ale eskalující rvačka. Ta opilá žena svírala v ruce hůl.

„Nechceš se radši jít starat o královnu a vypadnout odsud?“ obořila se na ni. Vzápětí zvedla hůl nad hlavu a zamávala s ní. Jules uskočila, ale jeden konec ji stejně praštil do ramene. Camden zavrčela a Jules stiskla pěsti.

„Idioti!“ okřikla je Arsinoe a postavila se mezi Jules a tu ženu. „Neprovokujte ji. Neprovokujte mě.“

„Tebe?“ zasmál se jeden z těch opilců. „Až sem dorazí skutečná královna, nabídneme jí tvou hlavu nabodnutou na kůlu.“

To už Jules vycenila zuby a vrhla se na něj. Dostal pěstí přímo do zubů, než ji Arsinoe strhla zpátky.

„Nech ho poslat do Indrid Down!“ vykřikla Jules. „Vždyť ti vyhrožoval!“

„Tak ať si vyhrožuje,“ pokrčila rameny Arsinoe. Pak se otočila a do toho muže, který se držel za krvácející čelist, strčila. Camden zlověstně syčela a zbylí dva začali couvat. „Vypadněte!“

rozkřikla se na ně Arsinoe. „Jestli se mnou chcete zkusit štěstí, nebojte, vaše šance přijde! Všichni budete mít příležitost, až skončí Beltain!“

ROLANTH

Poutníci se sešli pod severní kupolí rolanthského chrámu. Rty měli celé ulepené od karamelového koláče nebo kuřecích špízů a těla zachumlaná v rozevlátých černých kabátech.

Královna Mirabella stála na oltáři Bohyně. Potila se, ale nikoli vlivem horka. Elementály teplota vzduchu nijak zvlášť netrápila. A uvnitř tak jako tak horko nebylo. Chrám v Rolanthu byl chrámem královny počasí, z východu a západu otevřený. Střechu nesly masivní mramorové pilíře a trámy. Uvnitř profukovalo bez ohledu na roční období, a nikdo kromě kněžek se nechvěl.

Mirabella právě přivolala blesky. Nádherné zářivé blesky šlehaající po celém nebi a stékající k zemi v tlustých žilách ze všech stran. Bylo jich tolik a svítily tak jasně, že uvnitř bylo světlo jako ve dne. Mirabella se cítila lehce. Blesky byly její nejoblíbenější. Blesky a bouře, kdy jí místo krve proudila tělem elektrická energie a rozechvívala jí všechny kosti, to měla nejradši.

Ovšem při pohledu do tváří jejího lidu by jeden řekl, že zatím nic moc nepředvedla. V oranžovém světle svic z jejich očí stále ještě číselo očekávání. Slyšeli řeči a pověsti o tom, co dokáže. A chtěli to všechno vidět. Oheň, vítr i vodu. Chtěli, aby se země pod jejich nohama chvěla tak, až by začaly praskat chrámové pilíře. Možná by byli nejraději, kdyby strhla celý černý útes, na němž se nacházeli, a svrhla ho do moře, kde by se chrám houpal na vlnách zálivu.

Mirabella si odfrkla. Možná jednou. Ale zatím jí to připadalo jako moc těžký úkol.

Přivolala vítr. Sfoukl polovinu pochodní a z košů na oheň rozfoukal oranžově žhnoucí uhlíky. V uších se jí rozezněly pochvalné výkřiky, zatímco dav nadšeně uhýbal.

Ani nečekala, až se vítr ztiší, a rovnou nechala plamen na poslední pochodni rozhořet tak moc, že dosáhl až k nástěnné malbě královny Elo a trochu ji ožehl. Královna Elo, polykačka ohně, byla vyobrazená na svém zdobeném člunu, jak podpaluje, ničí a posílá ke dnu přístavu Bardon lodě pevninské flotily.

Ale lidé žádali ještě více. Chovali se jako malé děti. Tentokrát jich přišlo víc než kdy dřív. Mačkali se v chrámu a na přilehlém nádvoří jako sardinky. Nejvyšší kněžka Luca jí už před zahájením ceremoniálu hlásila, že cesta ke chrámu září svícemi jejích podporovatelů.

Ne všichni příchozí byli elementálové. Díky jejímu daru ji následovali i mnozí další – naturalisté a někteří z těch, kteří měli

vzácný dar války. A spousta těch, kteří neměli žádný dar. Přišli, protože chtěli vidět, že ty pověsti nelhaly, že Mirabella je skutečně budoucí královnou Fennbirnu a že dlouholetá vláda travičů je u konce.

Mirabelle se trásly paže. Takhle moc svého daru nevyužila už dávno. Možná od té doby, co ji prvně přivezli do Rolanthu, k Westwoodům. Od toho dne, kdy ji v šesti letech oddělili od jejích sester a ona se za to pokusila strhnout jejich dům vichřicí a blesky.

Ohlédla se po mělkém jezírku po své pravici. Bylo krásně osvětlené plovoucími svícemi.

Ne. Vodu ne. Voda byla jejím nejhorším elementem. Tím, který se jí ovládal nejhůř. Měla si ji odbýt hned ze začátku. A byla by to taky udělala, kdyby neměla mysl tak zatemněnou nervozitou. Pak se podívala přes celý dav až dozadu, kde se nejvyšší kněžka Luca tiskla k jižní stěně chrámu, navlečená v několika vrstvách plášťů. Mirabella na ni kývla oroseným čelem a nejvyšší kněžka pochopila.

Její jasný autoritativní hlas přehlušil i tu vřavu kolem.

„Poslední!“

Dav byl lehce ovlivnitelný a hned začal Mirabellu nadšeně povzbuzovat.

Už jen jeden. Jeden poslední element. Poslední číslo.

Mirabella se pohroužila do sebe a v hloubi duše poděkovala Bohyni za její dar. Ale to bylo jen chrámové učení. Mirabella žádné modlitby nepotřebovala. Její dar vycházel z jejího srdce. Zhlu-boka se nadechla a dala mu volný průběh. Zem pod jejíma

nohama ihned rozechvěla silná tlaková vlna. Roztrásla celý chrám i všechny shromážděné. Kdesi spadla nějaká váza a roztráстила se o zem. I lidé venku ty vibrace cítili a zalapali po dechu.

A lidé v chrámu konečně nadšeně zajásali.

Stříhla sestru stříbrnými nůžkami do krve. Chtěla jí jen zastříhnout vlasy, ale místo toho jí ustříhla ucho.

„Je to nějaká básnička, sestro?“ zeptala se jí sestra. „Nějaká pohádka?“

„Už jsem ji slyšela,“ odpověděla jí Mirabella a zadívala se na tu karmínovou skvrnu. Pak upustila ucho sestře do klína a přejela po ostří nůžek bříškem prstu.

„Dávej pozor, aby ses neřízla. Naše královská kůže je křehká. A krom toho, moji ptáci tě budou chtít celou. S očima i s ušima. A nepij. Změnila naše víno v krev.“

„Kdo?“ zeptala se Mirabella, přestože to moc dobře věděla.

„Vino a krev a zas a znova, do našich žil i pohárů.“

Někde ve věži se rozezněl dívčí zpěv. Stoupal po schodišti nahoru a točil se kolem ní jako pomalu se utahující smyčka.

„Ona není má sestra.“

Její sestra jen pokrčila rameny. Z otevřené rány na hlavě jí prýštila krev jako vodopád.

„Ale je a já taky. Všechny jsme sestry.“

Nůžky se otevřely a zase zavřely. A její sestře spadlo do klína i druhé ucho.

Mirabella se probudila s krvavou pachutí v ústech. Byl to jen sen, ale dost živý. Napůl čekala, že až se podívá do dlaní, spatří v nich kousky těla své sestry.

Arsinoe to ucho přistálo do klína s takovou lehkostí. Ačkoli doopravdy se nejednalo o Arsinoe. Uběhlo už tolik let, že Mirabella vůbec netušila, jak teď Arsinoe vypadá. Lidé jí tvrdili, že je ošklivá, že má vlasy krátké jako slámu a takový tuctový obličej. Ale Mirabella tomu nevěřila. Říkali to jen proto, že si mysleli, že to chce slyšet.

Skopla ze sebe peřinu a pořádně se napila vody ze sklenice na nočním stolku. V rozlehlém sídle Westwoodových panovalo ticho. Představila si, že stejné ticho vládne v celém Rolanthu, přestože sluneční paprsky jí říkaly, že už brzy bude poledne. Oslava jejích narozenin se protáhla dlouho do noci.

„Jste vzhůru.“

Mirabella se ohlédla k otevřeným dveřím a pousmála se na drobnou kněžku, která vešla do jejího pokoje. Byla opravdu malá. A mladá. Černé náramky na jejích zápěstích šly stále ještě sundat, ještě je neměla vytetované.

„Ano,“ zívla Mirabella. „Právě jsem se probudila.“

Kněžka přikývla a vešla dál, aby jí pomohla s oblékáním, ještě spolu s další novickou, která se předtím skrývala v jejím stínu.

„Spala jste dobře?“

„Celkem ano,“ zalhala Mirabella. Ty sny ji poslední dobou trápily čím dál víc. Luca říkala, že to je normální. Že královny to tak mají a že až její sestry zemřou, ty sny přestanou.

Mirabella se ani nehnula, zatímco jí kněžky česaly a oblékaly po nočním hýření do pohodlných šatů. Pak konečně zase zmizely ve stínu. Byly jí neustále v patách. Dokonce i v domě Westwoodů. Od té doby, co nejvyšší kněžka viděla sílu jejího daru, byla Mirabella pod ochranou chrámu. Občas si ale přála, aby jí daly pokoj. Na chodbě vedoucí do kuchyně potkala strýčka Milese, který si na čele držel mokrý obklad.

„Moc vína?“ zeptala se ho.

„Moc všeho,“ povzdechl si a vysekl jí nemotornou poklonu, načež se odebral zpět do svého pokoje.

„Kde je Sára?“

„V malířském pokoji,“ zavolal na ni přes rameno. „Od snídáně se odtamtud nehnula.“

Sára Westwoodová. Její opatrovnice, taková nevlastní matka. Milá, zbožná žena, která si občas dělávala trochu moc starosti. O Mirabellu se starala dobře. Specializovala se na vodní živly. Když se Mirabella usadila na pohovce v obývacím pokoji, aby si dala čaj, seshora z malířského sálu k ní tu a tam dolehlo hekání. Sára tam nejspíš ležela na gauči. Přejídání má svou cenu.

Ale ta noc byla úspěch. Luca to říkala. Všechny kněžky to říkaly. Lidé z celého Fennbirnu si o ní budou povídat ještě mnoho let. Budou vykládat, že byli u toho, když povstala nová královna.

Mirabella si položila nohy na protější, zeleným sametem polstrovanou židli a natáhla se. Měla dost. Její dar jí v tu chvíli připadal spíš jako nepříjemně těžký knedlík v žaludku. To však přejde.

„Včera to byla celkem slušná podívaná, má královno.“

Ve dveřích se objevila Bree a líně vešla dovnitř, kde se svalila na dlouhou saténovou pohovku hned vedle Mirabelly. Lesklé, oříškově zlaté vlasy, které nosívala spletené do copu, měla rozpuštěné, a přestože taky vypadala unaveně, zdálo se, že příjemně.

„Nesnáším, když mi tak říkáš,“ usmála se na ni Mirabella. „Kdes byla?“

„Fenn Wexton mě chtěl provést po matčiných stájích.“

„Fenn Wexton?“ ohrnula Mirabella nos. „Vždyť se pořád směje jako blázen.“

„Ale viděla jsi jeho paže?“ mrkla na ni Bree. „Navíc včera v noci se moc nesmál. Chvilí s námi byly i Tilda s Annabeth. Vzali jsme si džbán medového vína a leželi jsme na střeše jejich stodoly pod hvězdami. Je tak zpuchřelá, že jsme se málem propadli dolů!“

Mirabella zvedla oči v sloup.

„Možná bychom tam zvládli propašovat i tebe,“ prohodila Bree a Mirabella se uchichtla.

„Copak sis nevšimla, že mi dali na kotníky rolničky? Cinkají, kdykoli a kamkoli se hnu. Jako bych byla nějaká kočka. Nejspíš si mysleli, že se pokusím někam vpařit.“

„Ne že by se to ještě nikdy nestalo,“ pousmála se Bree.

„Ale nikdy, když mě čekalo něco takhle důležitého!“ protestovala Mirabella. „Když o něco jde, jsem vždycky spolehlivá. Jenže oni chtějí pořád vědět, kde jsem, co dělám i na co myslím.“

„A teď, když se blíží nástupnický rok, tě budou sledovat ještě víc,“ poznamenala Bree. „Rho i všechny ty kněžky, co ti dělají stráž. Budeš ty vůbec někdy svobodná?“ prohodila a převalila se na břicho.

Mirabella se na ni úkosem podívala.

„Nebud' tak dramatická,“ řekla. „Měla by ses jít trochu umýt. Odpoledne nás čeká ta zkouška šatů.“

Vtom uvolněný schod na schodišti šestkrát zavrzal a za okamžik do místnosti nakráčelo šest kněžek. Bree protáhla obličej a ospale se protáhla.

„Má královno,“ promluvila jedna z nich. „Nejvyšší kněžka Luca si vás přeje vidět.“

„Jistě,“ řekla Mirabella a zvedla se. Myslela si, že přijdou s něčím nepříjemnějším. Ale za Lucou chodila vždycky ráda.

„Ať ji přivedete včas zpátky, aby stihla tu odpolední zkoušku šatů,“ připomněla Bree a líně jí zamávala prsty na rozloučenou.

Mirabella pochybovala, že Bree toho dne ještě uvidí. Zkouška šatů, nebo ne, Bree nemohlo nic zabránit v tom, aby si dělala, co chce. A protože byla jedinou a zbožňovanou dcerou Sáry Westwoodové, nikdo se nikdy ani neobtěžoval to zkusit. Bylo by snadné závidět Bree její svobodu, jenže na to ji měla Mirabella příliš ráda.

Kráčela rychle, aby se trochu pomstila kněžkám, které ji pronásledovaly na každém kroku. Většina z nich na tom byla po včerejšku stejně jako Sára a při rychlém tempu poněkud zezelenaly.

Nebylo to od ní ale nijak zvlášť kruté. Westwoodovi bydleli jen kousek od chrámu. Když byla Mirabella mladší a mohla snadněji setřást své strážkyně, občas proklouzla za Lucou dovnitř i tajně, buď na návštěvu, nebo aby se mohla proběhnout po pozemcích chrámu, až k temným čedičovým útesům Shannon Blackwayové. To jí chybělo. Prostor. Soukromí. Když se ještě mohla hrbít při chůzi nebo kopat kamínky do stromů. Když ještě mohla být divoká, jak má správná královna žívlů být.

Teď ji však obklopovala bílá roucha. A musela natahovat krk, aby přes nejbližší rameno aspoň zahlédla město pod nimi. Rolanth. Město elementálů. Rozsáhlé sídlo z kamene a vody proudící v bystřinách ze stále zelených kopců kolem. Mezi budovami vedly kanály – jako tepny, po nichž se od moře přepravovali lidé i náklad díky důmyslnému systému plavebních komor. Z té výšky, v níž se nacházela, vypadaly všechny domy bíle a pyšně a všechny kanály téměř blankytně modře. Snadno si dokázala představit, jak muselo její město v minulosti zářit, když ještě bylo bohaté a opevněné. Ještě než se vlády i Černé rady zmocnili traviči a odmítali se jich vzdát.

„Dnes je krásný den,“ prohodila Mirabella, aby prolomila ticho.

„To ano,“ přitakala jedna z kněžek. „Bohyně se o nás velkoryse stará.“

Nic víc neřekly. Mirabella neznala žádnou z nich jménem. Poslední dobou přišlo do rolanthského chrámu tolik nových

kněžek, že si je ani nestačila zapamatovat. Luca říkala, že podobný zájem teď zaznamenávají všechny chrámy na ostrově. Že síla Mirabellina daru obnovila mezi lidmi víru. Mirabella si občas přála, aby Luca neviděla sílu jejího daru úplně za vším.

Luca na ni už čekala dole v chrámu, nikoli nahoře ve svých komnatách. Jakmile ji spatřila, rozevřela náruč, převzala si ji od kněžek a políbila ji na tvář.

„Nevypadáš ani moc unaveně,“ usmála se na ni. „Možná jsem tě včera večer přece jen měla nechat ukázat i práci s vodou.“

„Kdybys to udělala, ničeho by ses nedočkala,“ odpověděla Mirabella. „Nebo bych možná někoho nešťastnou náhodou zmáčela.“

„Nešťastnou náhodou?“ zopakovala Luca sarkasticky. Když se s ní Mirabella poprvé setkala, pokusila se ji utopit tak, že z Jezera padajících hvězd přivolala vodního elementála a poslala ho Luce přímo do krku. Ale to už bylo dávno.

Luca si složila ruce pod bílé roucho, přes něž měla přehozený kožíšek. Mirabella nevěděla, jaký dar Luca měla předtím, než se stala kněžkou, živly však ovládat nemohla. Na to byla příliš citlivá na chlad.

Vtom jedna z kněžek, která právě procházela kolem, málem zakopla. Luca ji bleskurychle zachytila, aby nespadla.

„Dávej pozor, dítě,“ napomenula ji a kněžka přikývla. „To roucho je ti příliš dlouhé. Takhle se zraníš. Ať ti ho někdo trochu založí.“